

flere Fod. Aarsdagen for den store Katastrofe nærmede sig, og Per, hvem den megen frugtesløse Grublen og det hele ensomme Liv her mellem de truende Klippemure i Forvejen havde gjort stærkt nervøs, var bleven smittet af Befolkningens overspændte Uro. Aviserne havde allerede meldt om flere svære Skred omkring i Højfjeldene.

Solen var nylig gaaet ned bag Bjergkammen i Vest. „Hoher Goll“'s hvide Top glødede, og Sneen laa som Lavastrømme ned ad dens Sider.

Paa den midlertidige Bjælkebro, der var lagt over Floden, stod som sædvanlig nogle Mænd med lange Spydstre, hvormed de harpunerede og opfiskede de Træstykker, der flød ned med Strømmen. Per plejede at standse her et Øjeblik og se paa disse Brændefiskere, hvis Pigstokke med fabelagtig Sikkerhed slog ned paa selv den mindste Træstump, der tumlede afsted i det hvirvlende og skummende Vand. Men denne Aften gik han dem udeltagende forbi og besvarede i sin Fraværenhed deres „Gott zum Gruss“ med et dansk „Godaften“.

Hans Tanker var ved Hjemmet. Han tænkte blandt andet paa, om der endelig idag skulde være kommen Brev fra Jakobe. Han havde ikke hørt fra hende i over en Uge og kunde ikke begribe Grunden til denne pludselige Tavshed. Rigtignok havde han heller ikke selv skrevet i nogen Tid; det var efterhaanden bleven ham noget af en sjælelig Lidelse at skulle udarbejde disse ligegyldige Skrivelser, saa fulde af Forstillelse. Men hans Tavshed havde, forekom det ham, kun været en Grund mere for Jakobe til at skrive. Han kunde jo være bleven syg eller være ramt af endnu værre Ulykker, der gjorde ham det umuligt at skrive.

„Er der noget Brev til mig?“ spurgte han sin